

Ο δασκαλάκος στις νυκτερινές ακροβασίες του

Πολύ αργά μέσα στη νύχτα, ο δάσκαλός μας περπατάει δήθεν αδιάφορα τον δρόμο που οδηγεί προς την άκρη της πόλης, για την καθημερινή του βόλτα. Υποτίθεται, ότι αυτό θα τον κάνει να χάσει κάποια από τα περιττά κιλά που κουβαλάει πάνω του εδώ και χρόνια. Η θάλασσα τέτοια ώρα χαρίζει γενναιόδωρα τη δροσιά της και αποζημιώνει τους ανθρώπους της ξηράς για τον καυτό ήλιο της μέρας που πέρασε.

Αριστερά του η ήσυχη θάλασσα φέρνει στα αυτιά του ένα πολύ σιγανό πάφλασμα του κύματος στα βότσαλα. Η παραλία βουβή από κόσμο, άδεια και κατασκότεινη. Τα βράδια του Σαββάτου η παραλία γεμίζει από νεολαία, ένας φτηνός τρόπος να περάσουν το βράδυ τους, αλλά αύριο ξημερώνει εργάσιμη μέρα και συνεπώς μέρα σχολείου. Όλοι τώρα θα είναι στα κρεβάτια τους, αύριο έχει μάθημα.

Πού και πού κοιτάει πίσω του· άλλες στιγμές κοντοστέκεται δήθεν να θαυμάσει κάποιους κήπους που προσπερνάει και άλλες γυρνάει τη ματιά του στον ουρανό να μετρήσει τ' αστέρια. Τελευταίος σταματημός για να κοιτάξει πίσω του μπροστά στην αυλή της Μαρίας. Ρίχνει μια τελευταία κλεφτή ματιά, και τσουπ, τρυπώνει στην αυλή της. Το σπίτι της, στο βάθος της αυλής, έχει φως. Κτυπά σιγανά την πόρτα της και σε λίγα δευτερόλεπτα ακούει μια γλυκιά φωνή από μέσα να ρωτάει ποιος είναι.

- Ο δάσκαλος είμαι, Μαρία.

Το Μαράκι μας ανοίγει αμέσως και τον υποδέχεται με ένα πλατύ χαμόγελο στο πρόσωπό της.

- Έλα αγοράκι μου, πέρνα.

Χώνεται μέσα ο δάσκαλος βιαστικά, και κλείνει γρήγορα την πόρτα, να προλάβει να κλείσει έξω τη σκιά του.

- Κλείδωσέ την! κλείδωσέ την! μην έχουμε κανένα απρόοπτο.

Τραβάει το χέρι του, που κρύβει πίσω από την πλάτη του, και της προσφέρει δυο τριαντάφυλλα.

- Για σένα κοριτσάρα μου.

- Αα, πολύ όμορφα... τα πλησιάζει στη μύτη της... από πού τα 'κοψες;

- Από τον κήπο μου, περίμενα να μεγαλώσουν πολύ καιρό τώρα, να στα φέρω.

- Σε ευχαριστώ αγάπη μου, πολύ ευγενικό εκ μέρους σου. Έλα, κάτσε να σου βάλω να πεις κάτι. Τι θα πεις;

- Έχεις τζιν τόνικ;

- Και βέβαια έχω. Φεύγει αεράτη να φέρει ποτήρια. Να σου βάλω παγάκια; ακούγεται η φωνή της απ' την κουζίνα.

- Ναι, και μπόλικά, να σπάσει λίγο το αλκοόλ.

- Εντάξει, το έχω μάθει αυτό τόσο καιρό που σε ξέρω, ακούγεται απόμακρη η φωνή της μέσα από την κουζίνα, δεν το συνηθίσεις ακόμα;

- Ούτε θα το συνηθίσω ποτέ.

- Δεν πειράζει, δεν έχουμε όλοι τις ίδιες αντοχές· ούτε απαραίτητα το αλκοόλ κάνει τον άντρα, πήγαινε μέσα και έρχομαι.

- Που θα το πιούμε; της λέει φωναχτά για να ακουστεί μέχρι την κουζίνα.

- Στην κρεβατοκάμαρά μας αγάπη μου, εκεί θα σε σερβίρω, και μετά εκεί θα σε απογειώσω, ακούγεται το ίδιο μακρινή η φωνή της, από κει που βρίσκεται.

«Μας;», είπε στην κρεβατοκάμαρά «μας»; πολύ θα μ' άρεσε να ήταν πραγματικά δική «μας», χορεύουν μέσα στους διαδρόμους του μυαλού του οι σκέψεις αυτές, «α, ρε Μαρία είσαι απίθανη!»

Ο δάσκαλος μπαίνει στην κρεβατοκάμαρα και βουτάει όλο χαρά στο μεγάλο κρεβάτι. Ένα μήνα περίμενε υπομονετικά αυτή τη νύκτα. Αν ήταν στο χέρι του, θα ήθελε κάθε μέρα να γεύεται το κορμί της, αλλά ο λογαριασμός της τράπεζας βλέπεις είναι κοινός με το όνομα της μάνας του και θα του ζητάει εξηγήσεις για το πού χαλάει τα λεφτά του. Τον έχει πρήξει με τις συμβουλές της. Συνέχεια του λέει, *«πρόσεχε! μη σου τρώνε τα λεφτά οι γυναίκες».*

Το λαμπατέρ της κρεβατοκάμαρας σκορπίζει ένα πορτοκαλί χαμηλό φως και από τη σιντιέρα ακούγεται ένα παθιασμένο τραγούδι στα Γαλλικά. Από τα σεντόνια της αναδύεται ένα άρωμα λεβάντας, που τον μεθάει. Όλα γύρω εκπέμπουν ερωτισμό, ακόμα κι αυτός ο πίνακας με τη γυμνή κοπέλα που κάθεται στα λυγισμένα πόδια της. Ένα λεπτό σώμα με το στητό στήθος της να περιμένει κάποιον να το αγγίξει.

Σε λίγο ακούγονται τα βήματα της Μαρίας και εμφανίζεται με δυο ποτήρια στον δίσκο. Ακουμπάει ένα ποτήρι σε κάθε κομοδίνο· αρχίζει να πετάει τα ρούχα της παιχνιδιάρικα, αργά και σαγηνευτικά μπροστά του. Τα μάτια του δάσκαλου αρχίζουν να τρέφονται με ονειράτα και να λούζονται με τις ομορφιές του κόσμου. Σαρώνουν αχόρταγα τη σάρκα, που τώρα δα, εκεί μπροστά του αρχίζει να του αποκαλύπτεται. Έχει μείνει μόνο με το βρακάκι της.

- Πάω να κάνω ένα μπάνιο, σε πέντε λεπτά θα 'μαι δίπλα σου, εντάξει αρκουδάκι μου;
- Ναι, μωρό μου, εγώ έκανα μπάνιο πριν έρθω.
- Μμμ, για να μυρίσω... πέφτει πάνω του και χώνει το πρόσωπό της στον λαιμό του.

Νιώθει τη ζεστή ανάσα της και ένα παθιασμένο φιλή προσγειώνεται στο λαιμό του. Τα πλούσια στήθη της χυμένα πάνω του. Μια ολόδικη γυμνή γυναίκα πάνω του. Εντάξει δεν είναι ολότελα δική του, πληρώνει για να την έχει, αλλά για ένα βράδυ θα μπορεί να το περάσει στον παράδεισο. Σήμερα έχει καταστρώσει σχέδιο, να μη της παραδοθεί αμέσως· θα την παιδέψει μέχρι το πρωί. Όλο το μήνα που πέρασε από την τελευταία φορά που ήταν πάλι μαζί της έκανε πρόβες για ν' αντέξει όση περισσότερη ώρα μπορέσει. Δεν θα είναι εύκολο, με τη Μαρία πάνω του, να αντέξει για πολλή ώρα, αλλά θα το προσπαθήσει και ελπίζει.

- Τι έβαλες πάλι βρε άτιμο; του λέει παθιασμένα με σιγανή φωνή.
- Τι έβαλα;
- Τι κολόνια είναι αυτή; καινούργια;
- Ναι, την αγόρασα προχθές, ειδικά για σήμερα.
- Μμμ, είναι πολύ όμορφη, με φτιάχνεις πριν την ώρα μου και σηκώνεται πετώντας καταγής το βρακάκι της.

Ένα τέλειο κορμί μπροστά στα μάτια του, αποκλειστικά δικό του για ένα βράδυ. Έχει φτάσει στην πόρτα του δωματίου, και έτσι όπως έχει γυρισμένη τη γυμνή πλάτη της προς τον δάσκαλο, σταματάει, αγκαλιάζει με τα χέρια της τα στήθη της, γυρνάει το κεφάλι ναζιάρικα και τον κοιτάει πονηρά. «... σε πέντε λεπτά ετοιμάσου να

πεθάνεις...». Το ξέρει ότι του αρέσουν τα υπονοούμενα και το εκμεταλλεύεται στο έπακρο.

- Από τι θα πεθάνω;
- Ξέρεις εσύ...
- Δεν ξέρω!... από τι θα πεθάνω; θέλω να τ' ακούσω! της λέει με παιχνιδιάρικο ύφος.
- «... από καύλα», του ψιθυρίζει από την πόρτα του δωματίου και εξαφανίζεται.

Σε λίγο ακούει τα νερά να τρέχουν στο μπάνιο. Πετάει τα ρούχα του γρήγορα, τραβάει από την τσέπη του παντελονιού ένα μικρό μπουκαλάκι με την κολόνια και την απλώνει σ' όλο του το σώμα. *Αφού της αρέσει τόσο πολύ, θα πέσει να με φάει ολόκληρο*, σκέφτεται, και τον γεμίζει ανυπομονησία. Σκεπάζεται με το σεντόνι και αρχίζει να περιπλανά το βλέμμα του στο δωμάτιο. Ψάχνει με το χέρι του να δει πόσο έχει ξυπνήσει ο αντρισμός του.

Λες;

Πάλι τα ίδια;

Όχι ρε γαμώτο, δεν γίνεται αυτό το πράγμα.

Ηρεμία! ... ηρεμία αγόρι μου, έτσι γίνεται πάντα. Σαν να είναι η πρώτη φορά. Θα τα καταφέρω και σήμερα. Το Μαράκι είναι φωτιά· ξέρει τι πρέπει να μου κάνει.

Δεν πρόλαβε να τελειώσει η τελευταία του σκέψη και η Μαρία εμφανίστηκε ολόγυμνη στο δωμάτιο. Πέφτει κάτω από το σεντόνι και τον παίρνει αγκαλιά.

- Πες μου τι έκανες σήμερα, πώς πήγε η μέρα σου; Ήταν ήσυχα τα μαθητούδια σου;

Και έτσι όπως είναι χωμένος στην αγκαλιά της, αρχίζουν να μιλάνε σαν παλιοί καλοί φίλοι που ειδοθήκανε μετά από καιρό και λένε τα δικά τους. Τα δυο κορμιά ενωμένα να δίνουν το ένα τη ζέστη του στο άλλο. Μια ιεροτελεστία για τη Μαρία. Ο δασκαλάκος ήταν πολύ αργός, στο να πάρει μπροστά, αλλά πάντα τον κατάφερνε στο τέλος. Ποιο αντρικό κορμί να αντισταθεί σε ένα τόσο ζωντανό γυναικείο σώμα!

Κανείς από τους δυο δεν βιάζεται· ειδικά η Μαρία, που ξέρει απ' έξω και ανακατωτά όλους τους άντρες που την επισκέπτονται. Ο καθένας θέλει τον τρόπο του. Άλλοι παίρνουν με την πρώτη κι άλλοι θέλουν την ώρα τους. Δεν υπήρχε λόγος να γίνουν τα πράγματα με βιασύνη. Εξάλλου, γι' αυτό όλοι την αγαπούσαν, γιατί σε κάθε έναν φερόταν με την αξιοπρέπεια η οποία αρμόζει σε κάθε άντρα. Και στο κάτω – κάτω της γραφής, οι περισσότεροι που την επισκέπτονταν είχαν ο καθένας τους από ένα πρόβλημα. Αν οι άντρες δεν είχαν τα προβλημάτκια τους, η ανάγκη και ο ρόλος της Μαρίας δεν θα υπήρχε. Κι αν κανείς τους δεν είχε κανένα πρόβλημα, θα είχαν καταφέρει να βρουν το ταίρι τους μέσα σε μια άλλη, πιο στρωτή σχέση και όχι να πλατσουρίζουν σαν μαθητούδια στα σεντόνια του πληρωμένου έρωτα.

- Με προβληματίζει, Μαράκι μου, αυτό που γίνεται κάθε φορά που έρχομαι σε σένα. Ενώ όλη τη μέρα έχω έντονη την επιθυμία να έρθω στο κρεβάτι σου, όταν έρχομαι δεν ανταποκρίνομαι όπως πρέπει, και αυτό το πράγμα με εκνευρίζει. Καμιά φορά σκέπτομαι μήπως πρέπει να ζητήσω τη βοήθεια κάποιου σεξολόγου.
- Όχι, αγάπη μου, δεν έχεις κανένα πρόβλημα· θα το δεις σε λίγο και συ ο ίδιος. Ακόμα κι αν χρειαστεί να κάτσουμε εδώ μέχρι το πρωί, θα κάτσουμε. Σε έχω αφήσει να φύγεις ποτέ από το κρεβάτι μου με άδεια τα ονειράτά σου;
- Όχι, ποτέ, είσαι η πιο ξηγημένη γυναίκα που έχω γνωρίσει στη ζωή μου.

- Όταν είναι να βρεθούμε θα σε συμβούλευα από νωρίς το απόγευμα να κάνεις ένα ζεστό μπάνιο, μετά να κοιμάσαι δυο τρεις ώρες, να φεύγει η κούραση και το άγχος της μέρας στο σχολείο. Έρχεσαι τόσο αργά σε μένα, οπότε η κούραση της μέρας σου βγαίνει αυτή τη στιγμή και σε κάνει να μην έχεις όρεξη.
- Έρχομαι τέτοια ώρα γιατί δεν θέλω να με δει κανένα μάτι και αρχίσουν τα λόγια: ξέρεις πόσο εμπαθείς είναι οι άνθρωποι. Βλέπεις, είμαι ο δάσκαλος των παιδιών τους, με βλέπουν σαν αγνό και ηθικό, δεν θέλω να χαλάσω την εικόνα μου.
- Αγόρι μου, δεν είναι ανήθικο αυτό που κάνεις. Το κορμί σου ζητάει τη χαρά του έρωτα και εγώ είμαι διαθέσιμη να σε βοηθήσω σε αυτό. Ούτε θα χαλάσει καμία εικόνα σου. Δηλαδή όλοι αυτοί που είναι εκεί έξω, είτε άντρες είτε γυναίκες, δεν ερωτεύονται; Είναι ανώμαλο αυτό που κάνουμε; Αφού αυτός είναι ο προορισμός του ανθρώπου, να έχει στη ζεστή του αγκαλιά ένα ταίρι. Είναι έργο Θεού το σώμα μας, μη ντρέπεσαι. Και όταν θα βρεις μια γυναίκα με την οποία θα ταιριάζεις, θα παντρευτείτε: θα δεις, κάθε βράδυ πριν κοιμηθείς θα της κάνεις και θα σου κάνει έρωτα. Με μένα κάνεις προπόνηση, μαθαίνεις κόλπα, για να είσαι έτοιμος για μετά, όταν θα έχεις τη δικιά σου γυναίκα.
- Ναι, Μαρία μου, το ξέρω, έτσι είναι. Είσαι η τέλεια γυναίκα. Ξέρεις τι τρελές ιδέες σκαρφαλώνουν στο μυαλό μου από τα βάθη της ψυχής μου, όταν είμαι μόνος μου, και ειδικά, όταν φεύγω από το σπίτι σου σταμπαρισμένος με το άρωμά σου;
- Ναι! πες μου, θέλω να ακούσω.
- Να... αναρωτιέμαι αν ποτέ θα μπορούσα να βρω μια γυναίκα σαν εσένα, να παντρευόμουν με μια τέλεια γυναίκα. Και χωρίς να κομπιάσει καθόλου... «αλήθεια... θα με παντρευόσουν αν είμαστε πιο κοντά στην ηλικία;»

Χωρίς να το σκεφτεί καθόλου η Μαρία, «ναι αγάπη μου, γιατί όχι! είσαι νέος, καλλιεργημένος, ηθικός χαρακτήρας και όμορφος. Γιατί όχι;»

- Αλήθεια το λες;
- Φυσικά, σου έχω πει ποτέ ψέματα; το σιχαίνομαι το ψέμα και την υποκρισία. Θα θυμάσαι πόσες κουβέντες έχουμε κάνει εμείς οι δυο, καταλαβαίνουμε ο ένας τον άλλον. Και να ξέρεις, όταν ξαπλώνω μαζί σου αποδιώχνω από το μυαλό μου ότι δεν είμαστε ένα κανονικό ζευγάρι. Εκείνη την ώρα κάνω κάτι ιερό. Μετέχω μαζί σου σε μια ιεροτελεστία, σε βλέπω, σε αγγίζω, σε χαϊδεύω σαν να είσαι ο άντρας μου· ο κανονικός μου άντρας. Μόνο έτσι μπορώ και σου δίνωμαι ολόψυχα. Δεν θέλω να είμαι μια πουτάνα, θέλω να είμαι η γυναίκα σου για όση ώρα θα είμαστε μαζί αγκαλιά, όσο μπορώ καλύτερα, και πλησιάζοντάς τον ακόμα πιο κοντά στο αυτί του ψιθυρίζει, «ξέρεις και κάτι άλλο;»
- Τι; βγαίνει βαθιά η φωνή του δασκαλάκου.
- Νοιώθω πολύ ωραία όταν σε φέρνω σε σημείο να τελειώνεις. Νιώθω να έχω επιτελέσει ένα πολύ δύσκολο αλλά ταυτόχρονα όμορφο έργο. Ένα έργο ανθρώπινης αγάπης, κάτι το οποίο λείπει από τους περισσότερους.

Και σηκώνοντας μέσα στα γέλια η Μαρία το σεντόνι, «δε μου λες! Τι γίνεται εκεί κάτω! Νιώθω κάτι να με ακουμπάει», του λέει.

Βάζουν και οι δυο τα γέλια κουλουριασμένοι.

- Ναι, ναι, έτσι με φτιάχνεις πάντα και τελικά παίρνω αυτό που θέλω από σένα. Στην αρχή σου κάνω τον δύσκολο, αλλά μετά υποκύπτω στη φύση μου.

- Είδες που σου είπα να μην ανησυχείς, γλυκέ μου άντρα; του λέει με ψιθυριστή φωνή. Πες μου... τώρα... τι ονειρεύτηκες ερχόμενος εδώ;

Σηκώνει το κεφάλι του -από το στήθος της όπου το ακουμπούσε τόση ώρα- πλησιάζει στο αυτί της και της ψιθυρίζει την επιθυμία του. Ένα γλυκό χαμόγελο παίρνει τη θέση του στο πρόσωπό της και αναλαμβάνει τη δουλειά της.

Έχει πάει πια δύο η ώρα τα ξημερώματα, και φορώντας του το μπουφάν στην εξώπορτα, «να πας αγαπούλα μου να κοιμηθείς γρήγορα, γιατί αύριο έχεις μάθημα». «Ναι, αγάπη μου», σκύβει να τη φιλήσει, και της ψιθυρίζει, «τα λεφτά τα άφησα στο κομοδίνο σου. Τον άλλο μήνα όταν θα πληρωθώ πάλι θα σε ξαναδώ».

«Καληνύχτα, αρκουδάκι μου».

«Καληνύχτα, Μαράκι μου».

«Θέλει ο καημένος πολύ ώρα να πάρει μπροστά, αλλά όταν αυτό γίνει τελειώνει μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα. Δεν το ευχαρισιέται ο γλυκούλης μου. Πρέπει να τον κάνω να βαστιέται περισσότερο. Στην αρχή, είναι τα ρόδα μου τα μαραμένα· μετά, αφού τον καταφέρω και του φύγει το άγχος, δεν προλαβαίνει να ανέβει πάνω μου και τελειώνει. Αχ, δασκαλάκο μου, αν ήσουν παντρεμένος θα σου έβαζε από νωρίς τα κέρατα η λεγάμενη, γιατί ποτέ δεν θα ένιωθε ηδονή η καημένη. Θα σε προσπαθήσω όμως την επόμενη φορά, είσαι ένας δύσκολος άντρας, αλλά θα σε προσπαθήσω, στο χρωστάω. Θα κοιτάζω να διορθώσω το όσο κακό σου έκανε η μάνα σου και ο πατέρας σου, γιατί σίγουρα το πολύ ντάντεμα που σου έκαναν μέχρι τώρα σ' έφερε σε αυτή τη θέση. Από την ποδιά της σε σέρνει. Α, ρε αιώνιες μαμάδες... με τα παιδιά που μεγαλώνετε, και μετά τα τραβάμε εμείς οι γυναίκες τους.

Να σώσω και τη φήμη μου η δόλια, λέει χαμογελώντας, πηγαίνοντας προς το μπάνιο. Γρήγορα μπάνιο και νανάκια, έχω δουλειές αύριο, που να με πάρει ο διάολος με τις νυκτερινές υπερωρίες που μου